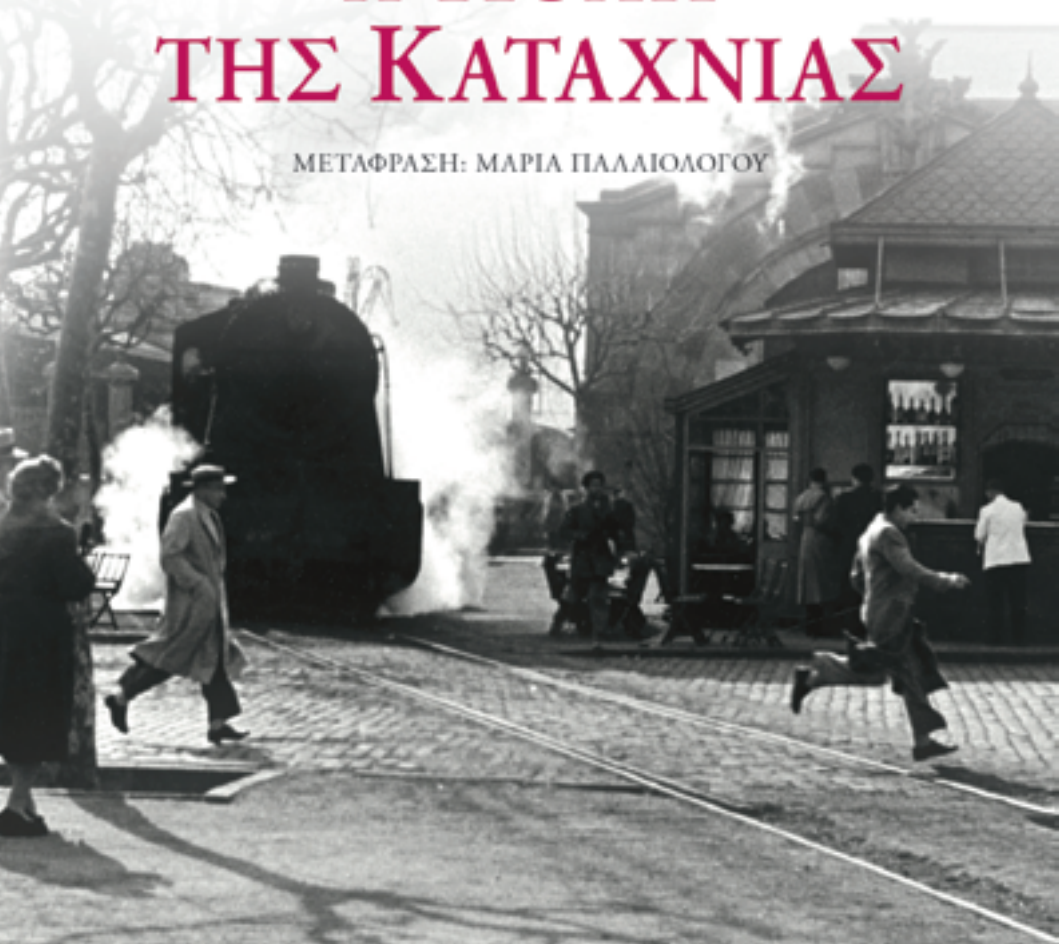

ΚΑΡΛΟΣ
ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

Η ΠΟΛΗ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΝΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΜΑΡΙΑ ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΥ

Η
ΠΟΛΗ
ΤΗΣ
ΚΑΤΑΧΝΙΑΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η πόλη της καταχνιάς**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: La Ciudad de Vapor
Από τις Εκδόσεις Editorial Planeta, Μπαρσελόνα
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Carlos Ruiz Zafón
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Παλαιολόγου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Planeta Arte & Diseño
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© DragonStudios LLC, 2020
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Martí Gasull i Coral
© Χάρτη της σελίδας 134: Àlvar Salom
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2021, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4054-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4055-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΡΛΟΣ
ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

Η
ΠΟΛΗ
ΤΗΣ
ΚΑΤΑΧΝΙΑΣ

Μετάφραση από τα ισπανικά: Μαρία Παλαιολόγου

Οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια του βιβλίου

Έπειτα από λίγο, δύο σιλουέτες από ατμό, πα-
τέρας και γιος, μπερδεύονται μες στο πλήθος
της Ράμπλα, με τα βήματά τους χαμένα για πά-
ντα στη σκιά του ανέμου.

Από το έργο του Κάρολος Ρουίθ Θαφόν
Η σκιά του ανέμου, μετάφραση Βασιλική Κνήτου,
Εκδόσεις Ψυχογιός, 2012

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σημείωμα του επιμελητή της ισπανικής έκδοσης	9
Η Μπλάνκα και το αντίο	15
Δίχως όνομα	35
Μια δεσποινίδα από τη Βαρκελώνη	45
Πύρινο ρόδο	67
Ο Πρίγκιπας του Παρνασσού	83
Χριστουγεννιάτικος θρύλος	133
Η Αλίθια, την αυγή	141
Άντρες στα γκριζα	149
Η γυναίκα της καταχνιάς	171
Ο Γκαουντί στο Μανχάταν	177
Αποκάλυψη σε δυο λεπτά	191
Πρώτες δημοσιεύσεις	195

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Αφού ολοκλήρωσε το έργο της ζωής του, *Το Κοιμητήριο των Λησμονημένων Βιβλίων*, με την έκδοση, τον Νοέμβριο του 2016, και του τελευταίου μυθιστορήματος της τετραλογίας, *Ο λαβύρινθος των πνευμάτων*, ο Κάρλος Ρουίθ Θαφόν σχεδίαζε ως επόμενο βήμα έναν τόμο με τα διηγήματά του. Ήθελε να προσφέρει στους αναγνώστες του τόσο τα διηγήματα που είχε δημοσιεύσει σε περιοδικές εκδόσεις ή με τη μορφή ένθετου σε ειδικές εκδόσεις των μυθιστορημάτων του, όσο και άλλα, που παρέμεναν αδημοσίευτα.

Μ' αυτόν τον στόχο, εμπιστεύτηκε σ' εμένα τα διηγήματα που έρχονται στο φως εδώ για πρώτη φορά, και μου ανέθεσε να συγκεντρώσω όσα είχαν δημοσιευτεί στο παρελθόν για να ετοιμάσω έναν τόμο που δε θα έπρεπε να είναι απλώς μια συλλογή όλων του των διηγημάτων. Ωστόσο, αρχικά εξαιτίας της εγγύτητας της έκδοσης του τελευταίου βιβλίου της τετραλογίας του και κατόπιν λόγω της ασθένειας του συγγραφέα, θεωρήθηκε σκόπιμο να αναβληθεί η έκδοσή τους.

Ο Κάρλος Ρουίθ Θαφόν είχε συλλάβει αυτό το έργο όχι μόνο ως διακριτή οντότητα αλλά και ως ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τους αναγνώστες του, οι οποίοι τον είχαν ακο-

λουθήσει καθ' όλη τη διάρκεια της σάγκας που ξεκίνησε με τη *Σκιά του ανέμου*. Σήμερα, λόγω του μεταθανάτιου χαρακτήρα του, μετατρέπεται σε φόρο τιμής του εκδοτικού του οίκου προς τον ίδιο τον συγγραφέα, ως ένδειξη ευγνωμοσύνης, με την οποία, αναμφισβήτητα, θα συμφωνήσουν οι αναγνώστες, προς έναν από τους πιο θαυμαστούς συγγραφείς του καιρού μας.

Στην *Πόλη της καταχνιάς* διευρύνεται ο κόσμος του *Κοιμητηρίου των Αησιμονημένων Βιβλίων*. Είτε λόγω της εκδίπλωσης άγνωστων πτυχών κάποιου χαρακτήρα, είτε χάρη στην εμβάθυνση στην ιστορία της κατασκευής της μυθικής βιβλιοθήκης, είτε επειδή η θεματική, τα κίνητρα ή η ατμόσφαιρα που τυλίγει αυτά τα διηγήματα αποδεικνύονται οικεία στους αναγνώστες της σάγκας. Καταραμένοι συγγραφείς, οραματιστές αρχιτέκτονες, πλαστές ταυτότητες, φαντασμαγορικά κτίρια, μια ακαταμάχητη περιγραφική πλαστικότητα, η μαεστρία των διαλόγων... και πάνω απ' όλα η υπόσχεση πως η αφήγηση, η ιστορία, η ίδια η πράξη της μυθοπλασίας θα μας οδηγήσουν σε έδαφος καινούργιο και συναρπαστικό.

Από το «Η Μπλάνκα και το αντίο», το διήγημα που ανοίγει το βιβλίο, έως το «Αποκάλυψη σε δυο λεπτά», εν είδει αποχαιρετισμού, οι ιστορίες συνυφαίνονται μέσω της αφηγηματικής φωνής, της χρονολόγησης ή των λεπτομερειών, για να σκιαγραφήσουν έναν κόσμο πληθωρικό, που κατασκευάζεται μπροστά στα μάτια μας, όσο κι αν πρόκειται για έναν κόσμο μυθοπλασίας, ένα σύμπαν καταχνιάς.

Όσον αφορά τα λογοτεχνικά είδη, η *Πόλη της καταχνιάς* δίνει δείγμα της ικανότητας με την οποία ο Κάρολος Ρουϊθ Θαφόν τα χρησιμοποίησε για να κατασκευάσει μια δική του, μοναδική λογοτεχνία, στην οποία αναγνωρίζουμε στοιχεία του μυθιστορήματος μαθητείας, του ιστορικού και του γοτθικού μυθιστορήματος, του θρόλερ, της μυθιστορίας, δίχως να λείπει

η αριστοτεχνική πινελιά της αφήγησης μέσα στην αφήγηση.

Ας μη μακρογορώ άλλο όμως, αγαπητέ αναγνώστη. Ίσως να περιπτεύουν οι εξηγήσεις για τον βαθμό αξιοσύνης και αναγνώρισης στον οποίο έφτασε το έργο ενός συγγραφέα, όταν αυτόν τον συγγραφέα τον συνοδεύει πάντα ένας επιθετικός προσδιορισμός: θερβαντεσιανός, ντικενσιανός, μπορχεσιανός... Καλώς ήρθατε σ' ένα καινούργιο –δυστυχώς το τελευταίο– θαφονιανό βιβλίο.

Εμίλ ντε Ροζιέ Καστελέν*

* Στην πραγματικότητα, αυτό είναι το όνομα με το οποίο εμφανίστηκε ο επιμελητής Εμίλι Ροσάλες ι Καστελιά στο έργο του Θαφόν, ο τρόπος του να τον ευχαριστήσει για την εμπιστοσύνη.

Η ΜΠΛΑΝΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΟ

(Από τα απομνημονεύματα ενός κάποιου
Νταβίντ Μαρτίν, που δε γράφτηκαν ποτέ)

Πάντα ζήλευα την ικανότητα ορισμένων ανθρώπων να ξεχνούν, εκείνους για τους οποίους το παρελθόν είναι κάτι σαν τέλος εποχής ή σαν ένα ζευγάρι παλιά παπούτσια, που αρκεί να τα καταχωνιάσεις στο βάθος κάποιας ντουλάπας για να μην μπορέσουν να ξανακάνουν τα χαμένα βήματα. Εγώ είχα την ατυχία να τα θυμάμαι όλα, και όλα, με τη σειρά τους, να μου θυμίζουν εμένα. Θυμάμαι τα πρώτα παιδικά χρόνια με το κρύο και τη μοναξιά, τις νεκρές στιγμές που κοιτούσα το γκρίζο των ημερών κι εκείνον τον μαύρο καθρέφτη που μάγευε το βλέμμα του πατέρα μου. Ίσα που θυμάμαι κάποιον φίλο. Μπορώ να επικαλεστώ πρόσωπα πιτσιρικιών από τη συνοικία της Ριμπέρα, με τα οποία έπαιζα ή τσακωνόμουν στον δρόμο κάποιες φορές, αλλά κανένα που να ήθελα να ανασύρω από τη χώρα της αδιαφορίας. Κανένα εκτός από την Μπλάνκα.

Η Μπλάνκα ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερή μου. Τη γνώρισα μια απριλιάτικη μέρα στο κατώφλι του σπιτιού μου, να την κρατά από το χέρι μια υπηρέτρια που είχε πάει να πάρει μερικά βιβλία από ένα μικρό παλαιοβιβλιοπωλείο, απέναντι από το υπό κατασκευή αμφιθέατρο. Το πεπρωμένο θέλησε να μην ανοίξει το παλαιοβιβλιοπωλείο εκείνη την ημέρα παρά στις δώδεκα το μεσημέρι και η βάγια να πάει στις έντεκα και μισή, αφήνοντας ένα περιθώριο αναμονής τριάντα λεπτών, στη διάρκεια των οποίων, δίχως να το υποπτεύομαι,

θα σφραγιζόταν η μοίρα μου. Αν εξαρτιόταν από μένα, δε θα είχα τολμήσει ν' αλλάξω ποτέ κουβέντα μαζί της. Η περιβολή της, η μυρωδιά της και ο αέρας πατρικίας, ενός θωρακισμένου με μετάξια και τούλια πλουσιοκόριτσου, δεν άφηνε καμιά αμφιβολία πως εκείνο το πλάσμα δεν ανήκε στον κόσμο μου, πόσω μάλλον εγώ στον δικό της. Μας χώριζαν μόλις λίγα μέτρα δρόμου και λεύγες αόρατων νόμων. Περιορίστηκα να την κοιτάζω, σαν να θαύμαζα τα απρόσιτα αντικείμενα σε μια προθήκη ή στη βιτρίνα κάποιου από κείνα τα πολυκαταστήματα που οι πόρτες τους μοιάζουν ανοιχτές αλλά ξέρεις πως δε θα τις περάσεις ποτέ στη ζωή σου. Συχνά σκέφτομαι πως, αν ο πατέρας μου δεν ήταν τόσο επίμονα πειστικός σε ό,τι αφορούσε την προσωπική μου υγιεινή, η Μπλάνκα δε θα με είχε προσέξει ποτέ. Ο πατέρας μου ήταν της γνώμης πως είχε δει αρκετή μάκα στον πόλεμο για να γεμίσει εννιά ζωές και, παρότι ήμασταν πιο φτωχοί κι από βιβλιοπόντικες, μου είχε διδάξει από πολύ μικρό την εξοικείωση με το παγωμένο νερό που έβγαινε όποτε ήθελε από τη βρύση του μπάνιου, και μ' εκείνες τις πλάκες σαπουνιού που μύριζαν αλισίβα και ξεπάστρευαν ακόμα και τις τύψεις. Έτσι λοιπόν, στα φρεσκοκλεισμένα του οκτώ χρόνια, ο υποφαινόμενος Νταβίντ Μαρτίν, σπαλεταρισμένος ουτιδανός με φιλοδοξίες μελλοντικού τριτοκλασάτου λογοτέχνη, κατάφερε να βρει το ψυχικό σθένος και να μην αποστρέψει το βλέμμα του όταν εκείνη η κούκλα καλής οικογενείας έριξε τη ματιά της πάνω του και χαμογέλασε ντροπαλά. Ο πατέρας μου μου έλεγε πάντα πως στη ζωή τους ανθρώπους πρέπει να τους πληρώνεις με το ίδιο νόμισμα που σε πληρώνουν αυτοί. Εκείνος αναφερόταν σε σφαλιάρες και λοιπές αυθαιρεσίες, αλλά εγώ αποφάσισα να ακολουθήσω τις διδασχές του και να αποκριθώ σ' εκείνο το χαμόγελο και, για φιλοδώρημα, να προσθέσω και μια ελαφριά κλίση της κεφαλής. Εκεί-

νη ήταν που πλησίασε αργά και, κοιτώντας με από πάνω ως κάτω, μου πρότεινε το χέρι της, μια χειρονομία που δε μου είχε κάνει ποτέ κανένας, και μου είπε:

«Με λένε Μπλάνκα».

Η Μπλάνκα έτεινε το χέρι σαν τις δεσποινίδες στις κωμωδίες σαλονιού, με την παλάμη προς τα κάτω και τη νωθρότητα Παριζιάνας μαμζέλ. Δεν ήξερα πως έπρεπε να σκύψω και να το αγγίξω με τα χείλη μου και σύντομα η Μπλάνκα απέσυρε το χέρι της και ανασήκωσε το ένα της φρύδι καμπυλώνοντάς το.

«Εγώ είμαι ο Νταβίντ».

«Έχεις πάντα τόσο κακούς τρόπους;»

Δούλευα στο μυαλό μου μια ρητορική έξοδο για να διασκεδάσω την εντύπωση του βλαχαδερού πληβείου με μια επίδειξη ευφυΐας και ευστροφίας που θα έσωζε την υπόληψή μου, όταν η βάγια πλησίασε με ύφος εμβρόντητο και με κοίταξε όπως κοιτάζουν ένα λυσσασμένο σκυλί που τριγυρίζει αδέσποτο στους δρόμους. Η βάγια ήταν μια νεαρή γυναίκα με αυστηρό πρόσωπο και μαύρα μάτια με βαθύ βλέμμα, που δε μου επιφύλασσαν συμπάθεια καμιά. Πήρε την Μπλάνκα από το χέρι και την απομάκρυνε από τη ζώνη επιρροής μου.

«Με ποιον μιλάτε, δεσποινίς Μπλάνκα; Ξέρετε ότι του πατέρα σας δεν του αρέσει να μιλάτε με αγνώστους».

«Δεν είναι άγνωστος, Αντόνια. Είναι ο φίλος μου ο Νταβίντ. Ο πατέρας μου τον γνωρίζει».

Εγώ έμεινα στήλη άλατος ενώ η βάγια με στραβοκοιτούσε.

«Νταβίντ τι;»

«Νταβίντ Μαρτίν, κυρία. Στην υπηρεσία σας».

«Η Αντόνια δεν έχει στην υπηρεσία της κανέναν, Νταβίντ. Εκείνη υπηρετεί εμάς, έτσι δεν είναι, Αντόνια;»

Ήταν κάτι στιγμιαίο, μια κίνηση που δε θα μπορούσε να έχει αντιληφθεί κανένας εκτός από μένα, που την κοιτούσα προσεκτικά. Η Αντόνια έριξε μια σύντομη, σκοτεινή ματιά

στην Μπλάνκα, ένα δηλητηριασμένο από μίσος βλέμμα που μου πάγωσε το αίμα, προτού το καλύψει με ένα χαμόγελο εγκαρτέρησης και περιορίσει τη βαρύτητα του ζητήματος μ' ένα τίναγμα του κεφαλιού της.

«Παιδιά, τι να πεις!» αναμάσησε χαμηλόφωνα, επιστρέφοντας στο βιβλιοπωλείο, που άνοιγε πια τις πόρτες του.

Η Μπλάνκα έκανε τότε να καθίσει στο κεφαλόσκαλο της εισόδου. Ακόμα κι ένας μπούφος σαν εμένα ήξερε πως εκείνο το φόρεμα δεν έπρεπε να έρθει σε επαφή με τα διόλου ευγενή υλικά, τα σκεπασμένα με καρβουνόσκονη, από τα οποία ήταν χτισμένο το σπίτι μου. Έβγαλα το μπαλωμένο σακάκι που φορούσα και το άπλωσα στο έδαφος σαν χαλάκι. Η Μπλάνκα κάθισε πάνω στο καλύτερο ρούχο μου και αναστέναξε, κοιτάζοντας τον δρόμο και τους περαστικούς. Η Αντόνια δεν έπαιρνε τα μάτια της από πάνω μας στην πόρτα του βιβλιοπωλείου κι εγώ έκανα πως δεν καταλάβαινα.

«Εδώ μένεις;» ρώτησε η Μπλάνκα.

Έδειξα το διπλανό κτίριο κουνώντας καταφατικά το κεφάλι μου.

«Κι εσύ;»

Η Μπλάνκα με κοίταξε λες κι ήταν η πιο χαζή ερώτηση που είχε ακούσει στη σύντομη ζωή της.

«Και βέβαια όχι!».

«Δε σ' αρέσει η γειτονιά;»

«Μυρίζει άσχημα, είναι σκοτεινά, κάνει κρύο και οι άνθρωποι είναι άσχημοι και κάνουν φασαρία».

Ποτέ δεν είχα σκεφτεί να συνοψίσω τον κόσμο μου μ' αυτόν τον τρόπο, αλλά δε βρήκα στιβαρά επιχειρήματα για να την αντικρούσω.

«Και γιατί έρχεσαι εδώ;»

«Το σπίτι του πατέρα μου είναι κοντά στην αγορά του Μπορν. Η Αντόνια με φέρνει για επίσκεψη σχεδόν κάθε μέρα».

«Κι εσύ πού μένεις;»

«Στη Σαριά, με τη μητέρα μου».

Ακόμα κι ένας κακομοίρης σαν εμένα είχε ακούσει να μιλάνε για κείνο το μέρος, αλλά η αλήθεια είναι πως δεν είχα πάει ποτέ εκεί. Το φανταζόμουν σαν μια ακρόπολη με μεγάλα αρχοντικά και λεωφόρους με φλαμουριές, πολυτελείς άμαξες με άλογα και φουντωτούς κήπους, έναν κόσμο κατοικημένο από ανθρώπους σαν εκείνο το κοριτσάκι, αλλά πιο ψηλούς. Αναμφίβολα, ο δικός της κόσμος ήταν ένας κόσμος αρωματισμένος, φωτεινός, με φρέσκο αεράκι και εμφανίσιμους, σιωπηλούς κατοίκους.

«Και πώς κι ο πατέρας σου μένει εδώ και όχι μαζί σας;»

Η Μπλάνκα ανασήκωσε τους ώμους της και απόστρεψε το βλέμμα. Το θέμα έμοιαζε να τη φέρνει σε αμηχανία και προτίμησα να μην επιμείνω.

«Είναι μονάχα για λίγο καιρό», πρόσθεσε. «Σύντομα θα επιστρέψει στο σπίτι».

«Ασφαλώς», είπα, δίχως να ξέρω καλά καλά για ποιο πράγμα μιλούσαμε αλλά υιοθετώντας τον συμπονετικό τόνο εκείνου που γεννιέται ηττημένος κι είναι ο πλέον ακατάλληλος να συστήσει καρτεριά.

«Στη Ριμπέρα δεν είναι κι άσχημα, θα το δεις. Θα συνηθίσεις».

«Δε θέλω να συνηθίσω. Δε μ' αρέσει αυτή η συνοικία, ούτε το σπίτι που αγόρασε ο πατέρας μου. Δεν έχω φίλους εδώ».

Ξεροκατάπια.

«Εγώ μπορώ να γίνω φίλος σου, αν θέλεις».

«Και ποιος είσαι εσύ;»

«Ο Νταβίντ Μαρτίν».

«Αυτό μου το ξανάπες».

«Υποθέτω πως είμαι κάποιος που κι αυτός δεν έχει φίλους».

Η Μπλάνκα στράφηκε και με κοίταξε με περιέργεια ανάμεικτη με επιφυλακτικότητα.

«Δε μ' αρέσει να παίζω ούτε κρυφτό ούτε μπάλα», προειδοποίησε.

«Ούτε κι εμένα».

Η Μπλάνκα χαμογέλασε και μου έτεινε και πάλι το χέρι της. Αυτή τη φορά έκανα μια ιδιαίτερα φιλότιμη προσπάθεια να το φιλήσω.

«Σ' αρέσουν τα παραμύθια;» ρώτησε.

«Είναι ό,τι περισσότερο μ' αρέσει στον κόσμο».

«Ξέρω μερικά που πολύ λίγος κόσμος γνωρίζει», είπε. «Τα γράφει ο πατέρας μου για μένα».

«Κι εγώ γράφω ιστορίες. Δηλαδή τις σκέφτομαι και τις μαθαίνω από μνήμης».

Η Μπλάνκα συνοφρυώθηκε.

«Α ναι; Πες μου μια».

«Τώρα;»

Η Μπλάνκα κούνησε το κεφάλι της καταφατικά, προκαλώντας με.

«Ελπίζω να μην είναι με μικρές πριγκίπισσες», απείλησε.

«Μισώ τις μικρές πριγκίπισσες».

«Ε... έχει μια πριγκίπισσα... αλλά είναι πολύ κακιά».

Φωτίστηκε το πρόσωπό της.

«Τι κακιά δηλαδή;»

2

Εκείνο το πρωί η Μπλάνκα έγινε η πρώτη μου αναγνώστρια, το πρώτο μου κοινό. Της διηγήθηκα όσο καλύτερα μπόρεσα την ιστορία μου με τις πριγκίπισσες και τους μά-

γους, τα μάγια και τα δηλητηριασμένα φιλιά σ' ένα σύμπαν με ξόρκια και ζωντανά παλάτια που φιδοσέρονταν στους χερσότοπους ενός ομιχλώδους κόσμου σαν τέρατα της κολλάσεως. Στο τέλος της αφήγησης, όταν η ηρωίδα βυθιζόταν στα παγωμένα νερά μιας μαύρης λίμνης με ένα καταραμένο τριαντάφυλλο στα χέρια, η Μπλάνκα σφράγισε για πάντα την πορεία της ζωής μου αφήνοντας να κυλήσει ένα δάκρυ και μουρμουρίζοντας συγκινημένη, έχοντας χάσει το λούστρο της δεσποινίδας από τζάκι, πως η ιστορία μου της είχε φανεί υπέροχη. Θα έδινα τη ζωή μου για να μην είχε περάσει ποτέ εκείνη η στιγμή. Η σκιά της Αντόνια που απλωνόταν στα πόδια μας με επανέφερε στην πεζή πραγματικότητα.

«Πρέπει να πηγαίνουμε, δεσποινίς Μπλάνκα, του πατέρα σας δεν του αρέσει να αργούμε για το φαγητό».

Η βγάγια την άρπαξε από δίπλα μου και την πήρε μαζί της κατηφορίζοντας τον δρόμο, αλλά εγώ την κοιτούσα ώσπου να χαθεί η σιλουέτα της και την είδα να μου κουνάει το χέρι της. Μάζεψα το σακάκι μου και το ξαναφόρεσα, νιώθοντας τη θερμότητα και τη μυρωδιά της Μπλάνκα πάνω μου. Χαμογέλασα μέσα μου και, ακόμα κι αν ήταν για λίγες στιγμές, κατάλαβα πως πρώτη φορά στη ζωή μου ήμουν ευτυχημένος και πως, τώρα που είχα δοκιμάσει τη γεύση εκείνου του δηλητηριού, η ύπαρξή μου δε θα ήταν ποτέ ξανά η ίδια.

Εκείνο το βράδυ ο πατέρας μου, καθώς τρώγαμε σουπιά και ψωμί, με κοίταξε αυστηρά.

«Σε βλέπω διαφορετικό. Έγινε τίποτα;»

«Όχι, πατέρα».

Ξάπλωσα νωρίς, αποφεύγοντας την ανταριασμένη διάθεση του πατέρα μου. Ξάπλωσα στα σκοτεινά στο κρεβάτι, με τη σκέψη στην Μπλάνκα, στις ιστορίες που ήθελα να επινοήσω για κείνη, και συνειδητοποίησα πως δεν ήξερα πού έμενε και πότε, αν ποτέ, θα την ξανάβλεπα.

Πέρασα τις επόμενες μέρες ψάχνοντας την Μπλάνκα. Μετά το φαγητό, αμέσως μόλις αποκοιμιόταν ο πατέρας μου ή έκλεινε την πόρτα της κάμαράς του και παραδινόταν στην προσωπική του λήθη, εγώ έβγαينا και πήγαينا στην κάτω γειτονιά για να περπατήσω στα σκοτεινά στενοσόκακα που κύκλωναν τον πεζόδρομο του Μπορν, με την ελπίδα να συναντήσω την Μπλάνκα ή την κακιομένη βγάγια της. Έφτασα να μάθω από μνήμης κάθε γωνιά και κάθε σκιά εκείνου του λαβύρινθου από δρόμους, του οποίου τα τείχη έμοιαζαν να συγκλίνουν ώσπου να κλείσουν το ένα πάνω στο άλλο, δημιουργώντας ένα σύμπλεγμα από τούνελ. Τα αρχαία μονοπάτια των μεσαιωνικών συντεχνιών σχημάτιζαν ένα δίκτυο διαδρόμων που ξεκινούσαν από τη βασιλική της Σάντα Μαρία ντελ Μαο και μπλέκονταν σ' ένα κουβάρι περασμάτων, αφίδων και απίθανων στροφών, που το φως του ήλιου διαπερνούσε μόλις μερικά λεπτά της ημέρας. Γκαργκόιλ και ανάγλυφα σημάδευαν τις συμβολές των παλιών ερειπωμένων μεγάρων με τα κτίρια που αβγάταιναν το ένα πάνω στο άλλο, σαν βράχοι σ' έναν γκρεμό με παράθυρα και πυργίσκους. Το δειλινό, αποκαμωμένος, επέστρεφα στο σπίτι, ακριβώς την ώρα που ξυπνούσε ο πατέρας μου.

Την έκτη μέρα, όταν άρχιζα να πιστεύω ότι είχα ονειρευτεί τη συνάντησή μας, περπάτησα την οδό Μιραγέρς* προς την πλευρική πόρτα της Σάντα Μαρία ντελ Μαο. Μια πυκνή ομίχλη είχε κατέβει πάνω απ' την πόλη και σερόταν στους δρόμους σαν ασπρουλιάρικο πέπλο. Το πρόσωπο της εκκλησίας ήταν ανοιχτό. Εκεί είδα να διαγράφονται στην είσοδο του ναού οι σιλουέτες μιας γυναίκας και ενός κοριτσιού ντυμένων στα λευκά, που μια στιγμή κατόπιν τις τύλι-

* Σημαίνει «οδός των Καθρεπτοποιών».

ξε στην αγκαλιά της η ομίχλη. Έτρεξα προς τα κει και μπήκα στη βασιλική. Το ρεύμα του αέρα παράσερνε την ομίχλη στο εσωτερικό του κτιρίου και ένα φασματικό πέπλο καταχνιάς αιωρούνταν πάνω από τις σειρές των πάγκων του κεντρικού κλίτους, φωτισμένο από τη φλόγα των κεριών. Αναγνώρισα την Αντόνια, τη βάγια, γονατιστή σ' ένα από τα εξομολογητήρια, σε στάση μεταμέλειας και ικεσίας. Δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία πως η εξομολόγηση εκείνης της άρπυιας θα έπρεπε να είναι πηχτή και μαύρη σαν πίσσα. Η Μπλάνκα περιέμενε καθισμένη σ' έναν από τους πάγκους, με τα πόδια της να κρέμονται και το βλέμμα χαμένο στο Ιερό Βήμα. Πλησίασα στην άκρη του πάγκου κι εκείνη στράφηκε. Όταν με είδε, φωτίστηκε το πρόσωπό της και χαμογέλασε, κάνοντάς με να ξεχάσω μεμιάς τις ατελείωτες μέρες δυστυχίας που είχα περάσει προσπαθώντας να τη βρω. Κάθισα δίπλα της.

«Τι κάνεις εδώ;» ρώτησε.

«Ήρθα για τη λειτουργία», είπα αυτοσχεδιάζοντας.

«Δεν είναι ώρα λειτουργίας», είπε και γέλασε.

Δεν ήθελα να της πω ψέματα και χαμήλωσα το βλέμμα μου. Δε χρειάστηκε να της πω τίποτα.

«Κι εγώ σε πεθύμησα», είπε. «Νόμιζα πως με είχες ξεχάσει».

Αρνήθηκα. Η ατμόσφαιρα της ομίχλης και των ψιθύρων μού έδωσε κουράγιο και αποφάσισα να της πετάξω μια από κείνες τις ερωτικές εξομολογήσεις που είχα επινοήσει για μια από τις δικές μου ιστορίες μαγείας και ηρωισμού.

«Ποτέ δε θα μπορούσα να σε ξεχάσω», είπα.

Ήταν λέξεις που θα μπορούσαν να ακουστούν κενές και γελοίες, πόσω μάλλον από τη φωνή ενός οκτάχρονου αγοριού που ίσως να μην ήξερε τι έλεγε, αλλά τις ένιωθα. Η Μπλάνκα με κοίταξε κατάματα με μια παράξενη θλίψη που δεν εί-

χε θέση στο βλέμμα ενός μικρού κοριτσιού και μου έσφιξε το χέρι με δύναμη.

«Υποσχέσου μου πως δε θα με ξεχάσεις ποτέ».

Η βάγια Αντόνια, καταφανώς απαλλαγμένη πλέον από την αμαρτία και έτοιμη να υποτροπιάσει, μας κοίταζε με αποστροφή από την είσοδο της σειράς των πάγκων.

«Δεσποινίς Μπλάνκα;»

Η Μπλάνκα δεν πήρε τα μάτια της από πάνω μου.

«Υποσχέσου το».

«Σου το υπόσχομαι».

Ακόμα μία φορά η βάγια πήρε μαζί της τη μοναδική μου φίλη. Τις είδα να απομακρύνονται στον κεντρικό διάδρομο της βασιλικής και να εξαφανίζονται από την πίσω πόρτα, που έβγαине στον πεζόδρομο του Μπορν. Αυτή τη φορά ωστόσο μια στάλα υστεροβουλίας πότισε τη μελαγχολία μου. Κάτι μου έλεγε πως η βάγια ήταν γυναίκα με εύθραυστη συνείδηση και πως μάλλον περνούσε από το εξομολογητήριο προς άφεσιν αμαρτιών συχνά πυκνά. Οι καμπάνες του ναού χτύπησαν τέσσερις το απόγευμα και ο σπόρος ενός σχεδίου άρχισε να βλασταίνει στο μυαλό μου.

Από κείνη την ημέρα, κάθε απόγευμα στις τέσσερις παρά τέταρτο παρουσιαζόμουν στην εκκλησία της Σάντα Μαρία ντελ Μαρ και καθόμουν σε έναν από τους κοντινούς στο εξομολογητήριο πάγκους. Δεν είχαν περάσει δυο μέρες, όταν τις είδα να εμφανίζονται και πάλι. Περιμένα να γονατίσει η βάγια μπροστά απ' το εξομολογητήριο και πλησίασα την Μπλάνκα.

«Κάθε δυο μέρες στις τέσσερις», μου υπέδειξε ψιθυρίζοντας.

Δίχως να χάσω στιγμή, την πήρα απ' το χέρι και πήγαμε περίπατο στη βασιλική. Είχα ετοιμάσει μια ιστορία για κείνη που εκτυλισσόταν ακριβώς εκεί, ανάμεσα στους κίονες και

στα παρεκκλήσια του ναού, με μια μονομαχία στο τέλος ανάμεσα σ' ένα σφυρηλατημένο από στάχτες και αίμα κακόβουλο πνεύμα κι έναν ηρωικό ιππότη, που διεξαγόταν στην κρύπτη κάτω από το Ιερό Βήμα. Εκείνη θα ήταν η πρώτη από μια σειρά αφηγήσεων με περιπέτειες, φαντάσματα και ρομάντζα υψηλής ακριβείας που επινόησα για την Μπλάνκα με τον τίτλο *Τα Στοιχεία του Καθεδρικού* και που, μέσα στην απέραντη ματαιοδοξία μου του νεοφώτιστου συγγραφέα, μου φαινόταν κάτι λιγότερο από αριστουργήματα. Τελείωσα με την πρώτη ιστορία εγκαίρως, ώστε να επιστρέψουμε στο εξομολογητήριο και να βρούμε τη βάγια, που αυτή τη φορά δε με είδε γιατί κρύφτηκα πίσω από μια κολόνα. Επί δύο βδομάδες η Μπλάνκα κι εγώ συναντιόμασταν κάθε δυο μέρες εκεί. Μοιραζόμασταν ιστορίες και παιδικά όνειρα, ενώ η βάγια έκανε τον εφημέριο να μαρτυράει με τη μακροσκελή απαρίθμηση των κριμάτων της.

Στο τέλος της δεύτερης εβδομάδας ο εξομολόγος, ένας ιερωμένος με όψη απόμαχου πυγμάχου, αντιλήφθηκε την παρουσία μου και δεν άργησε να ενώσει τις κουκκίδες. Ετοιμαζόμουν να τραπώ σε φυγή, όταν μου έκανε νόημα να πλησιάσω στο εξομολογητήριο. Το ύφος μποξέρ που είχε με έπεισε και εκτέλεσα τη διαταγή. Γονάτισα στο εξομολογητήριο τρέμοντας, διότι ήταν προφανές πως το κόλπο μου είχε αποκαλυφθεί.

«Ave Maria Purissima»*, ψέλλισα μέσα από το πλέγμα.

«Με κόβεις για καλόγρια, ρε ζούφιο;»

«Ζητώ συγγνώμη, πάτερ. Δεν ξέρω τι λένε σ' αυτές τις περιπτώσεις».

«Δε σ' το έμαθαν στο σχολείο;»

* «Χαίρε Μαρία Πάναγνη».

«Ο δάσκαλος είναι άθεος και λέει πως εσείς οι παπάδες είστε όργανο του κεφαλαίου».

«Κι εκείνος; Ποιανού είναι όργανο;»

«Δεν είπε. Νομίζω ότι θεωρεί τον εαυτό του ελεύθερο παίκτη».

Ο παπάς γέλασε.

«Πού έμαθες να μιλάς έτσι; Στο σχολείο;»

«Διαβάζοντας».

«Διαβάζοντας τι;»

«Ό,τι μπορώ».

«Τον Λόγο του Κυρίου τον διαβάζεις;»

«Ο Κύριος γράφει;»

«Εσύ εξακολούθησε να το παίζεις μαγκάκι και θα καταλήξεις να φλέγεσαι στην κόλαση».

Ξεροκατάπια.

«Πρέπει να σας πω τώρα τις αμαρτίες μου;» μουρμούρισα λαχταρισμένος.

«Δε χρειάζεται. Έχουν γίνει στάμπα στο κούτελό σου. Τι ιστορία είναι αυτή με την υπηρέτρια κι εκείνη τη μικρή σχεδόν κάθε μέρα;»

«Ποια ιστορία;»

«Σου θυμίζω ότι αυτό εδώ είναι εξομολογητήριο και, αν πεις ψέματα στον παπά, μπορεί και να βγει ο Κύριός μας και να σε κατακεραυνώσει», απείλησε ο εξομολόγος.

«Είστε βέβαιος;»

«Εγώ στη θέση σου δε θα το διακινδύνευα. Άντε, πες τα».

«Από πού ν' αρχίσω;» ρώτησα.

«Προσπέρασε αυτοερωτισμούς και βρομόλογα και πες μου τι κάνεις κάθε μέρα στις τέσσερις το απόγευμα στην ενορία μου».

Η γονυκλισία, το μισοσκόταδο και η μυρωδιά του κεριού έχουν κάτι που σε καλεί να ξελαφρώσεις τη συνείδησή σου.

Εξομολογήθηκα ακόμα και το πρώτο μου φτάρνιασμα. Ο παπάς άκουγε σιωπηλός, ξεροβήχοντας κάθε φορά που κοντοστεκόμουν. Στο τέλος της κατάθεσής μου, όταν υπέθετα πως θα μ' έστελνε κατευθείαν στην κόλαση, άκουσα τον παπά να γελάει.

«Δε θα μου βάλετε τιμωρία;»

«Πώς σε λένε, παλικαράκι μου;»

«Νταβίντ Μαρτίν, κύριε».

«Πάτερ, όχι κύριε. Κύριος είναι ο πατέρας σου ή ο Ύψιστος, κι εγώ δεν είμαι ο πατέρας σου, είμαι ένας πατέρας, εν προκειμένω ο πατήρ Σεμπασιάν».

«Με συγχωρείτε, πάτερ Σεμπασιάν».

«Το πάτερ φτάνει και περισσεύει. Κι αυτός που συγχωρεί είναι ο Κύριος. Εγώ κάνω μόνο τα κουμάντα. Τώρα στο θέμα μας. Για σήμερα σ' αφήνω να φύγεις μονάχα με την προειδοποίηση και δύο ave Maria. Και επειδή πιστεύω πως ο Κύριος, μέσα στην απέραντη σοφία του, διάλεξε αυτόν τον μοναδικό δρόμο για να σε καταφέρει να πλησιάσεις στην εκκλησία, σου προτείνω μια συμφωνία. Μισή ώρα πριν συναντηθείς με την εκλεκτή σου, κάθε δυο μέρες, έρχεσαι και με βοηθάς να καθαρίσω το σκευοφυλάκιο. Σε αντάλλαγμα, εγώ θα κρατάω τη βάρια απασχολημένη τουλάχιστον μισή ώρα για να σου δίνω χρόνο.

«Θα το κάνετε αυτό για μένα, πάτερ;»

«*Ego te absolvo in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti**.

Και τώρα δίνε του».

* Λατινικά: «Αφιένταιί σοι αί άμαρτίαί εις τό όνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υίου και τοῦ Άγιου Πνεύματος».

3

Ο πατήρ Σεμπασιάν απέδειξε πως ήταν άνθρωπος που κρατούσε τον λόγο του. Εγώ πήγαινα μισή ώρα πριν και τον βοηθούσα στο σκευοφυλάκιο, γιατί ο καημένος ήταν μισόκουτσος και δύσκολα τα έβγαζε πέρα μόνος του. Του άρεσε ν' ακούει τις ιστορίες μου, που, σύμφωνα με τον ίδιο, ήταν μικρές βλασφημίες οι οποίες σήκωναν άφεση αλλά τον διασκέδαζαν, ιδιαίτερα αυτές με τα φαντάσματα και τα μάγια. Μου φάνηκε πως ήταν άνθρωπος τόσο μοναχικός όσο κι εγώ και πως, όταν του εξομολογήθηκα ότι η Μπλάνκα ήταν η μοναδική μου φίλη, συμφώνησε να με βοηθήσει. Εγώ ζούσα για κείνες τις συναντήσεις.

Η Μπλάνκα εμφανιζόταν πάντα χλωμή και εύθυμη, ντυμένη στα κρεμ. Φορούσε πάντα καινούρια παπούτσια και ασημένια μενταγιόν. Άκουγε τις ιστορίες που έφτιαχνα για κείνη και μου μιλούσε για τον κόσμο της και για το μεγάλο, σκοτεινό σπίτι όπου είχε πάει να ζήσει ο πατέρας της εκεί κοντά, ένα μέρος που την τρομάζε και το απεχθανόταν. Μερικές φορές μού μιλούσε για τη μητέρα της, την Αλίθια, με την οποία ζούσε στο παλιό οικογενειακό σπίτι στη Σαριά. Άλλες φορές, κλαίγοντας σχεδόν, αναφερόταν στον πατέρα της, τον οποίο λάτρευε, αλλά που, έλεγε, ήταν άρρωστος και δεν έβγαινε σχεδόν καθόλου από το σπίτι.

«Ο πατέρας μου είναι συγγραφέας», έλεγε. «Σαν εσένα. Αλλά δε μου γράφει πια παραμύθια, όπως άλλοτε. Τώρα γράφει μονάχα ιστορίες για έναν άντρα που μερικές φορές τον επισκέπτεται τη νύχτα στο σπίτι. Εγώ δεν τον έχω δει ποτέ, αλλά μια φορά που έμεινα να κοιμηθώ εκεί τους άκουσα να μιλάνε μέχρι πολύ αργά, κλεισμένους στο γραφείο του πατέρα μου. Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι καλός. Με τρομάζει».

Κάθε απόγευμα, όταν την αποχαιρετούσα, επέστρεφα σπίτι μου κι ονειρευόμουν ξύπνιος τη στιγμή που θα πήγαινα να τη σώσω από τις απουσίες, από τον νυχτερινό επισκέπτη που την τρώμαζε, από τη ζωή στα πούπουλα, που της έκλεβε το φως κάθε μέρα που περνούσε. Κάθε απόγευμα έλεγα στον εαυτό μου πως δε θα την ξεχνούσα και πως, μόνο με το να τη θυμάμαι, θα μπορούσα να τη σώσω.

Μια μέρα του Νοεμβρίου που ξημέρωσε γαλανή και με πάχνη πάνω στα παράθυρα, βγήκα, όπως πάντα, να τη συναντήσω, αλλά η Μπλάνκα δεν ήρθε στο ραντεβού μας. Για δυο βδομάδες περιμένα κάθε μέρα μάταια στη βασιλική να εμφανιστεί η φίλη μου. Την αναζήτησα παντού, και όταν ο πατέρας μου με έπιασε τη νύχτα να κλαίω, του είπα ψέματα πως με πονούσαν τα δόντια μου, αν και κανένα δόντι δε θα μπορούσε ποτέ να πονέσει όπως εκείνη η απουσία. Ο πατήρ Σεμπασιάν, που άρχιζε να ανησυχεί βλέποντάς με να περιμένω κάθε μέρα εκεί σαν περιπλανώμενη ψυχή, κάθισε μια μέρα δίπλα μου και θέλησε να με παρηγορήσει.

«Μάλλον θα πρέπει να την ξεχάσεις τη φίλη σου, Νταβίντ».

«Δεν μπορώ. Της υποσχέθηκα πως δε θα την ξεχνούσα ποτέ».

Είχε περάσει ένας μήνας από την εξαφάνισή της, όταν συνειδητοποίησα πως άρχιζα να την ξεχνάω. Είχα σταματήσει να πηγαίνω κάθε δυο μέρες στην εκκλησία, να επινοώ ιστορίες για κείνη, να φέρνω στον νου μου την όψη της μέσα στο σκοτάδι κάθε βράδυ την ώρα του ύπνου. Είχα αρχίσει να ξεχνάω τον ήχο της φωνής της, τη μυρωδιά της, το φως του προσώπου της. Όταν κατάλαβα πως την έχανα, θέλησα να πάω να δω τον πατέρα Σεμπασιάν για να τον παρακαλέσω να με συγχωρέσει, για να μου πάρει εκείνον τον πόνο που με καταβρόχθιζε από μέσα και μου έλεγε κατάμουτρα πως

δεν κρατούσα την υπόσχεσή μου και ήμουν ανίκανος να θυμηθώ τη μοναδική φίλη που είχα στη ζωή μου.

Είδα την Μπλάνκα τελευταία φορά στις αρχές εκείνου του Δεκεμβρίου. Είχα κατέβει στον δρόμο και κοιτάζα τη βροχή από το κατώφλι όταν τη διέκρινα. Περιπατούσε μόνη κάτω απ' τη βροχή, τα λευκά λουστρίνια της και το φόρεμά της στο χρώμα του ελεφαντόδοντου είχαν πιτσιλιές από λασπωμένο νερό. Έτρεξα κοντά της και είδα πως έκλαιγε. Τη ρώτησα τι είχε συμβεί και μ' αγκάλιασε. Η Μπλάνκα μού είπε πως ο πατέρας της ήταν πολύ άρρωστος και πως εκείνη το είχε σκάσει από το σπίτι. Της είπα να μη φοβάται τίποτα, πως θα το σκάγαμε μαζί, πως θα έκλεβα χρήματα, αν ήταν ανάγκη, για να αγοράσω δυο εισιτήρια τρένου και πως θα δραπετεύαμε για πάντα από την πόλη. Η Μπλάνκα μού χαμογέλασε και μ' αγκάλιασε. Παραμείναμε έτσι αγκαλιασμένοι σιωπηλά κάτω από τις σκαλωσιές των έργων του Ορφεδό*, ώσπου μια μεγάλη μαύρη άμαξα άνοιξε δρόμο μέσα στην ομίχλη της καταιγίδας και σταμάτησε μπροστά μας. Μια σκοτεινή φιγούρα κατέβηκε από την άμαξα. Ήταν η Αντόνια, η βάγια. Άρπαξε την Μπλάνκα από τη αγκαλιά μου και την έμπασε μέσα στην άμαξα. Η Μπλάνκα φώναξε, και όταν θέλησα να την κρατήσω σφιχτά από το χέρι, η βάγια γύρισε και με χαστούκισε με όλη της τη δύναμη. Έπεσα με την πλάτη στο πλακόστρωτο, ζαλισμένος απ' το χτύπημα. Όταν στάθηκα όρθιος, η άμαξα απομακρυνόταν.

Κυνήγησα την άμαξα κάτω απ' τη βροχή ως τα έργα διάνοιξης της Βία Λαγετάνα. Η καινούρια λεωφόρος ήταν μια μεγάλη κοιλάδα με λιμνάζοντα χαντάκια, που προχωρούσε καταστρέφοντας τη ζούγκλα από στενοσόκακα και χαμόστι-

* Ο σύλλογος χορωδιακής και συμφωνικής μουσικής της Βαρκελώνης, με έτος ίδρυσης το 1891.

τα της συνοικίας Ριμπέρα με μασούρια δυναμίτη και γερανούς κατεδάφισης. Η άμαξα προσπερνούσε γούβες και λακούβες καθώς απομακρυνόταν. Στην προσπάθειά μου να μη χάσω τα ίχνη της, σκαρφάλωσα σε έναν λοφίσκο από πλάκες επίστρωσης και χώμα, δίπλα σε ένα χαντάκι πλημμυρισμένο απ' τη βροχή. Ξαφνικά ένιωσα το έδαφος να υποχωρεί κάτω από τα πόδια μου και παραπάτησα. Κουτρουβάλησα μέχρι που έπεσα με τα μούτρα στο νερό μέσα στο χαντάκι που είχε σχηματιστεί κάτω. Κατάφερα να ορθοποδήσω και να βγάλω το κεφάλι μου έξω απ' το νερό, που με σκέπαζε ως τη μέση. Τότε κατάλαβα πως το νερό ήταν μολυσμένο και καλυμμένο με μαύρες αράχνες που επέπλεαν και περπατούσαν στην επιφάνεια. Τα έντομα ρίχτηκαν πάνω μου και κάλυψαν τα χέρια και τα μπράτσα μου. Φώναζα κουνώντας τα και σκαρφαλώνοντας τους λασπότοιχους του χαντακιού πανικόβλητος. Όταν κατάφερα να βγω από το πλημμυρισμένο χαντάκι, ήταν πια αργά. Η άμαξα χανόταν στην ανηφόρα προς την πόλη και η σιλουέτα της εξαφανιζόταν μέσα στον μανδύα της βροχής. Μούσκεμα ως το κόκαλο, σύρθηκα ως το σπίτι, όπου ο πατέρας μου εξακολουθούσε να κοιμάται κλεισμένος στο δωμάτιό του. Έβγαλα τα ρούχα μου και χώθηκα στο κρεβάτι τρέποντας από την οργή και το κρύο. Είδα πως το δέρμα στα χέρια και στα μπράτσα μου ήταν καλυμμένο με μικρά κόκκινα σημαδάκια που αιμορραγούσαν. Τσιμπήματα. Οι αράχνες στο χαντάκι δεν είχαν χάσει τον χρόνο τους. Ένιωθα να βράζει στο αίμα μου το δηλητήριο και πως έχανα τις αισθήσεις μου, πέφτοντας σε μια άβυσσο σκοτώντας μεταξύ συνείδησης και ύπνου.

Ονειρεύτηκα πως διέτρεχα τους έρημους δρόμους της γειτονιάς αναζητώντας την Μπλάνκα μέσα στην καταιγίδα. Η μαύρη βροχή γάζωνε τις προσόψεις, και το αντιφέγγισμα των αστραπών επέτρεπε να διακρίνεις μακρινές σιλουέτες.

Μια μεγάλη μαύρη άμαξα σερνόταν μέσα στην καταχνιά. Η Μπλάνκα ταξίδευε στο εσωτερικό της, χτυπώντας τα τζάμια με τις γροθιές της, φωνάζοντας. Ακολούθησα τις φωνές της μέχρι έναν στενό και ζοφερό δρόμο, όπου είδα την άμαξα να σταματά μπροστά σε ένα μεγάλο σκοτεινό σπίτι, το οποίο κατέληγε σ' έναν πύργο που μαχαίρωνε τον ουρανό. Η Μπλάνκα κατέβαινε από την άμαξα και με κοιτούσε, με τα χέρια απλωμένα και σε στάση παράκλησης προς το μέρος μου. Εγώ ήθελα να τρέξω προς τα κει, αλλά τα βήματά μου μετά βίας μου επέτρεπαν να διανύσω μερικά μέτρα απόσταση. Τότε ήταν που η μεγάλη σκοτεινή σιλουέτα εμφανιζόταν στην πόρτα του σπιτιού, ένας μεγάλος άγγελος με μαρμάρινο πρόσωπο, που με κοιτούσε και χαμογελούσε σαν λύκος, απλώνοντας τα μαύρα του φτερά πάνω από την Μπλάνκα και τυλίγοντάς τη στην αγκαλιά του. Εγώ φώναζα, αλλά μια απόλυτη σιωπή έπεφτε βαριά πάνω στην πόλη. Σε μια ατελείωτη στιγμή η βροχή έμεινε να αιωρείται στον αέρα, ένα εκατομμύριο γυάλινα δάκρυα επέπλεαν στο κενό και είδα τον άγγελο να τη φιλάει στο μέτωπο, τα χείλη του να σημαδεύουν το κούτελό της σαν πυρωμένο σίδηρο. Όταν η βροχή ακούμπησε το έδαφος, είχαν εξαφανιστεί κι οι δυο για πάντα.

**Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΟΥ**

Ενας αρχιτέκτονας διαφεύγει από την πολιορκούμενη από τους Οθωμανούς Κωνσταντινούπολη με τα σχέδια για τη δημιουργία μιας μυθικής βιβλιοθήκης, που δε θα την αγγίζει η φθορά του χρόνου. Ένα αγόρι απορασίζει να γίνει συγγραφέας, όταν ανακαλύπτει πως οι ιστορίες του τραβούν το ενδιαφέρον του όμορφου πλουσιοκόριτσου που του έχει κλέψει την καρδιά. Ένας παράξενος άντρας δολοφονεί τον Θεοβάντες να γράψει ένα μοναδικό βιβλίο, κι εκείνος νιώθει πως με κάθε του σελίδα θα παρατείνει τη ζωή της αγαπημένης του. Και ο λαμπρός Καταλανός αρχιτέκτονας Αντόνι Γκαουντί δέχεται απρόθυμα να επισκεφθεί τη Νέα Υόρκη, ένα ταξίδι που θα καθορίσει τη μοίρα ενός ανολοκλήρωτου αριστουργήματος.

Αυτές είναι μερικές από τις έντεκα σαγηνευτικές ιστορίες που περιλαμβάνονται στην ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΝΙΑΣ.

*Εμπνευσμένες από το λογοτεχνικό σύμπαν της κοσμογάπητης τετραλογίας **Το Κοιμητήριο των Λησμονημένων Βιβλίων**, οι ιστορίες αυτές συμπυκνώνουν τη μαγεία της γραφής του σπουδαίου δημιουργού.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4054-5

9 786180 140545

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΩΣΗΣ: 25 189

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ

